

Imidlertid stod Højbaadsmanden oppe paa Dækket, støttet til sin Paraply, og lod med sin urokkelige Admiralsmine Blikket glide hen over Vanter og Spryd, mens unge Didriksen — i tryk Forventning om, hvad der forestod — havde sat sig ned i en Rulle Tov for der at afvente Tidens Fylde.

Endelig var da alting afgjort nede i Lasten, Handelen sluttet, og Varerne bragt op paa Dækket. Og nu foregik der en Scene, der ved disse Besøg gentog sig med samme Regelmæssighed som en Vittighed af Bolteslager Fuss. Skipperen aabnede Lemmen til Kahytten og bad sine Gæster gøre ham den Ære at tage en lille Bid Mad i al Beskedenhed. Men Madam Olufsen vilde paa ingen Maade tage mod en Indbydelse, der kom hende saa overraskende. Ogsaa Højbaadsmanden vægrede sig paa det bestemteste ved længer at opholde Tiden for deres Ven, medens unge Didriksen, alt for vel kendt med disse Formaliteter, rolig spyttede Skraaen ud i Haanden og gemte den i sin Vestelomme.

Snart sad man da ogsaa nede i det lille hyggelige Lukaf, hvor Mortensens navnkundige Flensborger Rom tronedes midt i en Opdækning, som selv Madam Olufsen maatte yde sin Anerkendelse. Dog beholdt hun sin ene, sorte Handske paa for at antyde, at hendes Overgivelse kun var halv, og at hun hvert Øjeblik var parat til Opbrud.